

Други бѣха по-раншнитѣ времена. И покойниятъ боляръ Сеславъ бѣше близъкъ на богомилитѣ. Ала Калоянъ ги оставяше спокойно да изповѣдватъ вѣрата си, като се вслушваше въ мѣдритѣ имъ съвети и веднага очистваше всѣки недостойникъ посоченъ отъ тѣхъ. Така недоволството се пресичаше веднага и отъ коренъ, докато умразата къмъ покварения властникъ не се превръщаше въ умраза къмъ властѣта изобщо.

Болярката приближи до прозореца, замислена, мълчалива. Ала щомъ очитѣ ѝ спрѣха надолу, къмъ тѣсното дворче, тя плесна съ рѣце, погледна къмъ небето, сякашъ дирейки помощъ отъ тамъ и възкликна:

— Пакъ идатъ! Дано Свети Илия ги тресне! Орли да ги разкъсатъ! Какво ще дирятъ? Нали Мирчо го нѣма? Вече сто пѣти имъ казахъ, че е побѣгналъ на Чуй-Пѣтель!

Отдолу се зачуха тежкитѣ стѣпки на стражитѣ. Грубъ гласъ попита:

— Тука ли е болярътъ Витлеемъ?

Веднага се обади самиятъ гласъ на младия послушникъ:

— Тука съмъ. Какво дирите?

Госпожа Евпраксия се спусна къмъ вратата. Ала преди да успѣе да улови дръжката, тя се отвори и въ стаята влѣзоха Витлеемъ, стариятъ Никола и петима блюстители.

— Кастрофилакъ Куртексъ ни даде повеля да прегледаме дома ви. Казватъ, че сте имали скрито орѣжие. А знаете, че е забранено да се укриватъ мечове, стрели и сулици.

— Кастрофилакъ Куртексъ ще направи по-добре най-напредъ да си отиде въ Скития и тамъ да раздава заповѣди... — отвърна раздражено Витлеемъ, — а пѣкъ таква власи като васъ по е редно да си пасатъ стадата по планинитѣ, отколкото да ходятъ по людскитѣ домове съ сулици въ рѣка...

Госпожа Евпраксия тихо приближи и дръпна сина си за рѣкава.

— Моля ти се, не ги люти... Потърпи малко...

Влахътъ Пудилъ се озъби съ злорада усмивка.